

Požehnaná samota

Rožnov, Střítež, 26.8.2012

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Mt 14, 13 – 21

Text: Mt 14, 22 – 23

Hned nato přiměl Ježíš učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než propustí zástupy. Když je propustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Když nastal večer, byl tam sám.

Milé sestry, milí bratři, máme vzácnou příležitost vidět Ježíše samotného. Jinak ho téměř pořád obklopují nějaké zástupy. Jako před chvílí. Ježíš má za sebou pořádnou fušku! Mnohatisíkové shromáždění, na kterém kázal, uzdravoval a sytil je duchovně i tělesně. Ale přitom víme, že chtěl být sám. Alespoň na začátku toho příběhu to tak čteme: Odplul lodí na pusté místo, aby byl sám. Ale zástupy o tom uslyšely, a pěšky šly z měst za ním! Pronásledovali ho téměř na každém kroku. Kam se člověk podíval, všude samí nuzní, ztrápení, chudí a potřební. Ježíš o nich jednou řekl, že takové budeme mít stále kolem sebe. A také čteme o tom, že mu bylo takových lidí líto. V 9. kap. Matouše se píše: „Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tehdy řekl svým učedníkům: „Žeň je velká, dělníků málo. Proste proto Pána žně at' vyšle dělníky na svou zeň!“ Ježíšovo pozemské působení mělo své hranice a svá omezení. Ježíš neuzdravil všechny nemocné a nepomohl všem trpícím. Ale shromáždil kolem sebe učedníky a povolal je, aby dělali to co on a vlastně ještě mnohem víc. A tak můžeme v evangeliích číst o tom, že ne všechny mocné činy konal Ježíš, ale mnohé z toho dělali i jeho učedníci. A dělají to dodnes.

Ale vraťme se k dnešnímu čtení. Ježíš se svými učedníky má před sebou nezvládnutelné množství lidí. Pět tisíc mužů, kromě žen a dětí. Učedníci viděli, že je to nad jejich síly. Radí Ježíšovi: „Propust' zástupy, at' si jdou do vesnic koupit jídlo.“ Ale Ježíš odpovídá: „Nemusejí odcházet, dejte vy jim jíst!“ Učedníci namítají: „Na to nestačíme. Máme omezené možnosti. Máme tu jen pět chlebů a dvě ryby. Nasytit tolik hladových duší je nad naše síly.“ Ale přesto Ježíš vychází jen z toho co mají a za to děkuje. „Nebeský Otče, děkujeme ti za těch pět chlebů, které tu máme. I za ty dvě ryby. Pravda, není to mnoho, ale chceme se i o to podělit. Otče náš, chléb náš vezdejší dej nám dnes. Amen.“ A lámal chleby. Mezi lidmi je neroznášel. To dělali jeho učedníci. Však by se taky naběhal! A tak se jen modlil, děkoval a rozdával. A učedníci chodili a roznášeli to všude kolem sebe. A muži i ženy a děti jedli. A jedli všichni a nasýtli se. Ti učedníci přitom hrají možná důležitější roli než si sami myslí. Ježíš je ten, skrze koho v tuto chvíli Pán Bůh žehná. Ale aby se to požehnání dostalo skutečně všem a aby všichni jedli a nasýtli se, od toho tu jsou učedníci, aby to mezi ty lidi dostali. Kéž bychom zažili ten zázrak, že by se Ježíšovo požehnání opravdu dostalo mezi lidi v našem okolí. Hodně záleží na všech těch jednotlivých učednících, kteří roznášejí mezi lidmi to, co sami od Pána přijali. Přitom stačí, když Pánu odevzdáme ty své nepatrné schopnosti a chabé síly, které na první pohled vypadají, že jsou naprosto nedostatečné. Ale Ježíš je tu jako ten, kdo žehná a kdo má nepřehledný zdroj života. Ježíš sytí k životu věčnému. A pak jsme tu my všichni, kteří ty své dary, požehnané Ježíšem, roznášíme po okolí.

Bratři a sestry, někdy býváme hodně unavení, cítíme se slabí a nedostateční. Nemůžeme dělat všechno. Ale podívejme se na Ježíše. Ani on nedělal všechno. Jeho lidské tělo mělo stejná omezení jako to naše. On to neměl snadnější než my. Jako křesťané věříme, že Boží Syn byl zároveň pravý člověk jako my. V bibli čteme, že býval velmi unavený. U Jákobovy studny usedl unaven cestou. V loďce na Galilejském jezeře únavou usnul. Ježíš býval i smutný, jako třeba v Getsemanské zahradě, kde byl smutný až k smrti. Ježíš také brečel. Plakal nad Jeruzalémem. Podléhal svým citům. Plakal nad Lazarem. Také se ale dovedl pořádně rozčítit. V chrámě ztropil výtržnost. Farizeům nadával do pokrytců a obilných hrobů. V tom všem Ježíš – Boží Syn, jednal jako pravý člověk, zcela přirozeně lidsky. I v tom spatřuji velikost Ježíšovy oběti. Stal se člověkem se vším všudy. Stal se chudým, tělesným, trpícím člověkem. A i ty své omezené lidské síly obětoval ve prospěch druhých. Jeho obět' bychom velice devalvovali, kdybychom si mysleli, že jako Boží Syn měl ke službě nějaké lepší předpoklady než my. Velikost Ježíšovy oběti je v tom, že se stal člověkem, a to v doslovném smyslu. To znamená, že měl stejné tělesné síly jaké máme my, měl stejně chatrné zdraví jaké máme my, trpěl stejnými bolestmi jakými trpíme my, ve svém životě musel stejně projevovat víru svému nebeskému Otci tak jako my, a potřeboval se modlit tak jako my. Někdy si říkáme: „Já přece nejsem Ježíš. Nemůžu být jako Ježíš. Já se přece nemůžu srovnávat s Kristem.“ Ale Ježíš přece byl jako my. Byl nám ve všem podoben, kromě hříchu. On se přirovnal k nám. Stal jedním z nás a říká: Amen, amen, pravím vám: „Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci.“ Jan 14, 12.

Bratři a sestry, Ježíš ve svém životě čerpal ze svého niterného vztahu se svým nebeským Otcem a pak konal mocné činy, ale také byl jako my unavený a vyčerpaný. A potřeboval znovu načerpat sílu. Potřeboval čerpat sílu ze svého osobního vztahu k Otci, z toho niterného osobního vztahu lásky a důvěry se svým Otcem, jaký prožíval na modlitbách, když byl o samotě. Proto také potřeboval být někdy sám.

A tak není vůbec divu, že poté, co sloužil tomu mnohatisíkovému zástupu, toužil být aspoň na chvíli sám. Potřeboval se o samotě modlit. A tak hned na to, jakmile lidé po tom společném obědě dojedli, přiměl Ježíš učedníky,

aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh. A pak propustil zástupy a vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Když nastal večer, byl tam sám. A já bych ještě dodal: Konečně! To bylo něco jiného, než když ho před popravou všichni opustili. Tady Ježíš chce být sám. Necítí se opuštěný. On je se svým nebeským Otcem. To je něco, na co při velkých shromážděních nebo při službě druhým není čas ani prostor. Někdy mylně obdivujeme lidi, kteří by pořád jen něco dělali pro druhé, ale pro sebe neudělají nic. Pak ale jejich služba není tak požehnaná a nepřináší to pravé ovoce. Když člověk nemá odkud čerpat, pak ani nemá z čeho rozdávat.

Bratři a sestry, někdy máme pocit, že je potřeba, aby se pořád něco dělo. Že duchovní život se odehrává jen tam, kde se pořád něco děje, organizuje, pořádá, a čím víc lidí je pohromadě, tím lépe. Ale může to být i klam. Možná že právě tam, kde se zdánlivě neděje nic, kde je člověk jen sám se svým Bohem, tam se odehrává ten nejintenzivnější, nejživější a ničím nepřehlušený vztah s Pánem. I Ježíš to tak dělal. Konal velká shromáždění, ale také hledal příležitosti, kde by mohl být sám a nerozdával, nýbrž jen čerpal. A pak, po takové soukromé chvilce o samotě, jen na modlitbách se svým Otcem, se vrací ke svým učedníkům, a jakoby najednou dostal křídla. A je schopen kráčet i po moři. Amen.

Modlitba: *Pane Ježíši, nauč nás jako ty hospodařit se svými silami. Jako Boží Syn ses stal pravým člověkem, aby ses nám přiblížil a my se ti mohli podobat. Vždyť právě tehdy jsme nejvíce Božími dětmi, když se přiznáme ke svému pravému lidství. Amen.*